

Ngày 16 tháng 12 năm 2024

Hê-bơ-rơ 11:8

Chủ đề: *Bồi đức tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ nghiệp: người đi mà không biết mình đi đâu.*

Trong tâm: Sách Sáng thế ký do Đức Chúa Trời tỏ cho Môi-se khi người ở trên núi Si-nai để tiếp chuyện Đức Giê-hô-Va trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm, và người chép xuống những sự mà bản thân người không hề biết trước, để làm nền tảng cho sự cứu chuộc loài người, hầu cho hễ ai nghe và tin những Lời đã được chép xuống đó, thì người đó sẽ không phải vội vã, không phải gấp rút, vì nhờ sự tin và làm theo các Lời đó mà đức tin của người được gây dựng và được vững vàng. Khi Đức Chúa Trời gọi Áp-ra-ham (Áp-ram), nghĩa là Đức Chúa Trời nói với linh hồn của Áp-ram, thì Áp-ram, nghĩa là xác thịt của Áp-ram chưa hề được nghe ai nói cho người biết có Đức Chúa Trời. Nhưng vì cơ ngọn đèn của Áp-ram vẫn còn sáng nên người nghe được tiếng của Đức Chúa Trời gọi mình và ngay lập tức linh hồn của người khiến xác thịt mình liền đi theo tiếng phán của Đấng đã nói với mình. Điều đó có nghĩa là, đức tin không đến bởi những sự hiểu biết của xác thịt, nhưng đến bởi tiếng phán của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời nói với linh hồn của người ta. Nếu ai đó thắc mắc rằng, *như vậy thì làm sao đức tin của tôi được gây dựng khi Đức Chúa Trời không phán với linh hồn của tôi?* Câu trả lời đó là: Kinh-Thánh chép về loài người chúng ta hết thảy và Đức Chúa Trời chắc chắn sẽ nói với linh hồn người nào có lòng tìm kiếm Ngài khi người đó được nghe về Đức Chúa Trời và câu chuyện về Áp-ra-ham đã được chép xuống đó là bằng chứng về sự hiện hữu của Đức Chúa Trời và công việc của Ngài. Trong thực tế, Đức Chúa Trời vẫn sử dụng mọi cách để gọi người ta, nhưng người ta không để ý mà thôi. Kinh-Thánh chép: *Vì Đức Chúa Trời phán một lần, hoặc hai lần; nhưng người ta không để ý đến. Ngài phán trong chiêm bao, trong dị tượng ban đêm, lúc người ta ngủ mê, nằm ngủ trên giường mình; Bấy giờ Ngài mở mắt loài người, niêm phong lời giáo huấn mà Ngài dạy cho họ, hầu cho loài người khỏi điều họ toan làm, và giấu họ tánh kiêu ngạo, cứu linh hồn họ khỏi cái huyết, và mạng sống khỏi bị gươm giết.* Ngày sau rốt này, cả thế gian này đều biết có Đức Chúa Trời và Danh của Đức Chúa Jêsus Christ cùng Tin lành của Nước Đức Chúa Trời và rất nhiều người tin có Đức Chúa Jêsus Christ, nhưng họ vẫn không nghe được tiếng của Chúa, đó là bởi vì tánh kiêu ngạo của họ, khi họ dùng trí khôn của xác thịt mình để nhận biết Đức Chúa Trời. Họ tiếp nhận và theo Chúa theo cách của xác thịt, nên ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va nơi linh hồn họ vẫn không được thắp sáng trở lại. Chỉ khi nào người ta ra khỏi đám người đang ngồi trong bóng của kẻ chết, để đến với Đức Thánh Linh, đến với nơi có sự sáng thật của Đức Chúa Trời đang soi chiếu, để tại đó linh hồn người ta được nghe Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời và nếu họ hạ mình xuống vâng phục hoàn toàn các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, thì Đức Thánh Linh sẽ phán với họ và chỉ có Đức Thánh Linh mới thắp sáng ngọn đèn của Ngài nơi linh hồn người đó, bấy giờ đức tin của người đó mới được phục hồi. **Kinh-Thánh tham khảo:** Sáng thế ký 12; Gióp 33; Rô-ma 10; Ê-phê-sô 5;

Ngày 17 tháng 12 năm 2024

Hê-bơ-rơ 11:9-10

Chủ đề: *Bồi đức tin, người kiều ngụ trong xứ đã hứa cho mình, như trên đất ngoại quốc, ở trong các trại, cũng như Y-sác và Gia-cốp, là kẻ đồng kế tự một lời hứa với người. Vì người chờ đợi một thành có nền vững chắc, mà Đức Chúa Trời đã xây cất và sáng lập.*

Trong tâm: Khi Áp-ram đã dẫn gia đình mình tới Si-chem, thì Đức Giê-hô-Va hiện đến cùng người trong cơn chiêm bao và phán với người rằng: *Ta sẽ ban cho dòng dõi người đất này! Rồi tại đó Áp-ram lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va, là Đấng đã hiện đến cùng người.* Đất mà Đức Giê-hô-Va hứa với Áp-ram là xứ mà vẫn chưa thuộc về Áp-ram, nhưng sẽ được ban cho Áp-ram và dòng dõi hậu tự của người, nghĩa là phải có những điều kiện mà Áp-ram phải đạt theo sự công bình của Đức Giê-hô-Va, thì bấy giờ Áp-ram và dòng dõi của người mới thật sự được sở hữu đất đó. Cũng một nguyên tắc đó mà hết thảy mọi người tin Chúa phải nhận biết rằng, không phải khi người ta cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, thì linh hồn người đó mới được cứu, vì Lời Chúa có chép: *Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy giữ, kẻo có kẻ dỗ dành các người. Vì nhiều người sẽ mạo Danh Ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ dỗ dành nhiều người. Các người sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc: Hãy giữ mình, đừng bối rối, vì những sự ấy phải đến; song chưa là cuối cùng đâu. Dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; nhiều chỗ sẽ có đói kém và động đất. Song mọi điều đó chỉ là đầu sự tai hại. Bấy giờ, người ta sẽ nộp các người trong sự hoạn nạn và giết đi; và các người sẽ bị mọi dân ghen ghét vì Danh Ta. Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chuồng cạm dõ, phân nghịch nhau, và ghen ghét nhau. Nhiều tiên tri giả sẽ nổi lên và dỗ dành lầm kẻ. Lại vì cơ tội ác sẽ thêm nhiều thì lòng yêu mến của dân nhiều người sẽ nguội lặn. Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được cứu.* Chúa Jêsus đã phán dạy rằng: *Hãy nghe lời ví dụ về cây vả, vừa lúc nhành non, lá mới đâm, thì các người biết mùa hạ gần tới. Cây Vả* là bóng về dân Y-sơ-ra-ên, nghĩa là mọi sự sẽ xảy đến với dân Y-sơ-ra-ên (dòng dõi của Áp-ra-ham), họ đã vào xứ Ca-na-an nhưng họ chưa hoàn toàn sở hữu được xứ Ca-na-an này, vì cơ tội lỗi của tổ phụ họ, là Áp-ra-ham, rồi tội lỗi của Đa-vít, vua Y-sơ-ra-ên mà gươm sẽ không thôi hủy hoại nhà Y-sơ-ra-ên cho tới khi tận thế, như Đức Giê-hô-Va đã cậy miệng tiên tri Na-than nói với vua Đa-vít. Cũng một lẽ đó, bất kỳ người nào đã tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ mà khinh bỉ Lời Đức Chúa Trời, không vâng phục các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, thì cuộc đời của người đó sẽ phải tranh chiến trọn đời mình và nếu người đó không bền lòng theo Chúa và làm theo Lời Chúa cho đến cuối cùng, thì người đó sẽ không được cứu. Nếu bạn có đức tin thì phải cẩn thận làm theo Lời của Đức Chúa Trời, vì đức tin sẽ chết nếu linh hồn bạn không vâng phục Luật pháp và không được nuôi dưỡng bằng Lời hằng sống của Đức Chúa Trời. **Kinh-Thánh tham khảo:** 2 Sa-mu-ên 12; Ma-thi-ơ 24; Gia-cơ 2;

Ngày 18 tháng 12 năm 2024

Hê-bơ-rơ 11:11-12

Chủ đề: *Cũng bồi đức tin mà Sa-ra dẫu có tuổi còn có sức sanh con cái được, vì người tin rằng Đấng hứa cho mình điều đó là thành tín. Cũng vì đó mà chỉ một người, lại là một người già yếu, sanh ra muôn vàn con cháu, đông như sao trên trời, như cát bãi biển, không thể đếm được.*

Trong tâm: Phần nhiều người tin Chúa Jêsus và tin Đức Chúa Trời có quyền phép làm thành mọi điều Ngài đã phán, dẫu vậy họ vẫn chưa gây dựng cho đức tin của mình được trọn vẹn, vì họ đã chỉ nghĩ về điều họ có cần, mà bỏ qua mục đích Đức Chúa Trời tạo nên loài người là để tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ và kế hoạch này đã được biết trước trong Đức Chúa Trời. Còn những người tin Chúa được cứu bởi đức tin khi kế hoạch của Đức Chúa Trời chưa hoàn tất, thì những người đó sẽ tùy theo đức tin của mình mà họ được ở vị trí nào trong Nước Đức Chúa Trời sẽ do chính người đó định đoạt theo tiêu chuẩn công bình của Đức Chúa Trời. Nếu bạn chỉ muốn được cứu chuộc linh hồn mình, thì bạn sẽ nhận được điều đó, nhưng Đức Chúa Jêsus Christ không muốn chúng ta chỉ được cứu qua lửa, mà Ngài muốn chúng ta được ngồi đồng bàn với Ngài trong Nước Đức Chúa Trời. Vậy nên, trong sự mưu luận mà Đức Chúa Trời cho phép những sự đã xảy đến với Áp-ra-ham và gia đình của ông để mọi người biết sự công bình của Đức Chúa Trời. Người tin Chúa phải gây dựng đức tin của mình cho được vững vàng và Đức Chúa Trời đã cho phép người tin Chúa trải qua những sự thử thách, ấy là vì Đức Chúa Jêsus Christ muốn chúng ta sử dụng đức tin của mình để nhận biết công việc và ý muốn của Đức Chúa Trời, hầu cho trong mọi sự hoạn nạn, hoặc những sự khó khăn xảy đến, Đức Chúa Trời sẽ nhìn vào trong lòng và trong tư tưởng của chúng ta xem chúng ta có tin cậy Ngài hay không. Ngài sẽ thêm sức cho chúng ta vượt qua được những sự thử thách, để được trải thêm những sự thử thách nữa, ấy là để chúng ta gia thêm sự nhận biết Ngài trong mọi sự. Chính sự nhận biết đó sẽ giúp chúng ta gia thêm đức tin trong sự khôn ngoan và sự mưu luận của Đức Chúa Trời, vì chúng ta sẽ nhờ đức tin của Chúa ban cho mình mà vượt qua sự thử thách để nhờ đó mà được nhận lãnh mảo triều vinh hiển xứng đáng cho mình, và điều đó đẹp ý Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng cứu chuộc chúng ta lại cho Ngài đời đời. **Kinh-Thánh tham khảo:** Ha-ba-cúc 2; 2 Cô-rinh-tô 2; Rô-ma 1;

Ngày 19 tháng 12 năm 2024

Hê-bơ-rơ 11:13-16

Chủ đề: *Hết thấy những người đó đều chết trong đức tin, chưa nhận lãnh những điều hứa cho mình; chỉ trông thấy và chào mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ khách và bộ hành trên đất. Những kẻ nói như thế, tỏ rõ rằng mình đang đi tìm nơi quê hương. Ví thử họ đã tưởng đến nơi quê hương mà mình từ đó đi ra, thì cũng có ngày trở lại...*

Trọng tâm: Vì sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời là không thể dò, nên Đức Chúa Trời chỉ tỏ cho những người thuộc về Ngài được hiểu biết những sự mà Ngài đã định cho linh hồn đó được biết tới mức độ Ngài đã định cho, e rằng vì sự hay chết của xác thịt mà người ta có thể sa ngã chẳng. Vậy nên, bởi sự nhân từ mà Đức Chúa Trời chỉ tỏ cho chúng ta được biết những sự giúp cho đức tin của chúng ta được vững vàng đang khi còn sống trong thân thể xác thịt này, như Lời Chúa đã chép về đức tin của Áp-ra-ham, của Sa-ra và một số người khác mà Kinh-Thánh đã chép. Việc chúng ta cần phải làm đó là noi theo những sự đã được tỏ ra bởi Đức Thánh Linh, hầu cho đức tin của chúng ta không thiếu thốn nhưng thỏa lòng về những sự mình đã nhận được từ nơi Chúa về Lễ thật, những sự sâu nhiệm được tỏ ra bởi Đức Thánh Linh, vì Đức Chúa Trời biết sức cùng sự hiểu biết của mỗi người chúng ta trong sự biết trước của Ngài. Vì không có một tạo vật nào có thể hiểu được hết thấy những sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời, vì đó là bởi sự nhân từ mà Đức Chúa Trời đã làm như vậy cho các tạo vật của Ngài. Vì khi xưa, Lucifer đã phạm tội chết vì cố những sự kiêu ngạo khi hấn nhìn vào sự thông biết mà Đức Chúa Trời đã ban cho hắn, mà hắn quên thân phận thật của mình chỉ là tạo vật của Chúa mà thôi. Vậy nên tự mỗi người tin Chúa phải nhận biết thân phận mình trước sự khôn ngoan và sự mưu luận của Đức Chúa Trời, mà hạ mình xuống, vâng phục trọn vẹn những sự mà Lời Chúa đã chép về mình, cùng những sự mà Đức Chúa Trời đã chỉ định, đã đặt để cho mỗi tạo vật phải làm theo Lời của Đức Chúa Trời. Kinh-Thánh chép: *Vậy, nhờ ơn đã ban cho tôi, tôi nói với mỗi người trong anh em chớ có tư tưởng cao quá lễ, nhưng phải có tâm tình tâm thường, y theo lượng đức tin mà Đức Chúa Trời đã phú cho từng người. Và, như trong một thân chúng ta có nhiều chi thể, và các chi thể không làm một việc giống nhau, thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau. Vì chúng ta có các sự ban cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên tri, hãy tập nói theo lượng đức tin; ai được gọi đến làm chức vụ, hãy buộc mình vào chức vụ; ai dạy dỗ, hãy chăm mà dạy dỗ; ai gánh việc khuyên bảo, hãy khuyên bảo; ai bố thí, hãy lấy lòng rộng rãi mà bố thí; ai cai trị, hãy siêng năng mà cai trị; ai làm sự thương xót, hãy lấy lòng vui mà làm.* Chỉ khi nào chúng ta có đức tin thật, được thiết lập trong sự kính sợ và yêu mến Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ cho chúng ta được thấy những sự vinh hiển của Đức Chúa Trời và chúng ta sẽ được thấy mặt Chúa và Danh Chúa sẽ ở trên trán của chúng ta, như Kinh-Thánh đã chép. Kinh-Thánh tham khảo: Rô-ma 12; Hê-bơ-rơ 12; Khải huyền 22;

Ngày 20 tháng 12 năm 2024

Hê-bơ-rơ 11:17-19

Chủ đề: *Bởi đức tin, Áp-ra-ham dâng Y-sác trong khi bị thử thách: người là kẻ đã nhận lãnh lời hứa, dâng con một mình, là về con đó mà Đức Chúa Trời có phán rằng: Ấy bởi trong Y-sác mà người sẽ có một dòng dõi lấy tên người mà kêu. Người tự nghĩ rằng Đức Chúa Trời cũng có quyền khiến kẻ chết sống lại; cũng giống như từ trong kẻ chết mà người lại được con mình.*

Trọng tâm: Khi nói đến đức tin, là nói đến sự tăng trưởng của người bề trong, tức là linh hồn của người ta, chứ không phải là khả năng hay là sự hiểu biết của tâm trí xác thịt. Nếu bởi khả năng của xác thịt thì người ta không thể tin một Đấng mà người ta không nhìn thấy, vì khả năng của xác thịt sẽ thay đổi tùy theo những sự người ta đã kinh nghiệm được trong quá khứ và những sự đó sẽ thay đổi khi những sự đó được lặp lại không như người ta đã biết. Linh hồn chúng ta ra từ Đức Chúa Trời và khả năng hiểu biết của linh hồn là thuộc về sự cai trị của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên Đức Chúa Trời ban Luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se, để Môi-se giảng dạy lại cho họ, vì Đức Chúa Trời biết linh hồn người ta sẽ hiểu được các Lời đã được chép và được rao giảng ra, nếu các Lời đó được rao giảng bởi những người được Đức Giê-hô-Va chỉ định và ban ơn cho khả năng truyền giải các Lời của Ngài. Khi chúng ta hiểu biết được Lễ thật này, chúng ta sẽ hiểu lý do tại sao Áp-ra-ham đã sẵn lòng giết con một của mình để làm của lễ thiêu dâng lên cho Đức Giê-hô-Va. Đức Chúa Trời là Đấng công bình, Ngài muốn những người thuộc về cũng tôn trọng luật công bình của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời muốn chúng ta gieo để được gặt điều mình đã gieo. Để có một dòng dõi đông như sao trên trời, thì Áp-ra-ham phải gieo chính hạt giống tốt nhất mình có cho Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời sẽ nhân giống đó lên đông như số các vì sao ở trên trời, mà hạt giống đó chính là Y-sác, đứa con trọn vẹn bởi tình yêu của Áp-ra-ham. Cũng một lẽ đó, khi chúng ta dâng hiến phần mười cho Đức Chúa Trời, ấy là chúng ta gieo trong sự công bình và hạt giống của sự vâng lời sẽ được nhân lên trong sự công bình của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã hứa: *Các người hãy đem hết thảy phần mười vào kho, hầu cho có lương thực trong nhà Ta; và từ nay các người khá lấy điều này mà thử Ta, Đức Giê-hô-va vạn quân phán, xem Ta có mở các cửa sổ trên trời cho các người, đổ phước xuống cho các người đến nỗi không chỗ chứa chăng!* Khi chúng ta công bố Lời Đức Chúa Trời thì chính là chúng ta gieo Lời Đức Chúa Trời cho lòng của chúng ta và chúng ta sẽ được hưởng bông trái điều chúng ta đã công bố qua môi miệng của mình vậy. Bởi đức tin mà chúng ta tin rằng, bất cứ điều gì mà Lời Chúa đã định chúng ta phải làm mà chúng ta vâng lời, thì chúng ta sẽ được gặt hái điều chúng ta đã công bố, vì miệng của chúng ta được ví là cánh tay, còn Lời Đức Chúa Trời được ví là **hạt giống không hề hư nát**. Chúa muốn chúng ta được hưởng những điều chúng ta làm theo Lời Chúa đã phán. Kinh-Thánh tham khảo: Thi-Thiên 126; Châm ngôn 3; Ma-la-chi 3;

Ngày 21 tháng 12 năm 2024

Hê-bơ-rơ 11: 20

Chủ đề: *Bởi đức tin, Y-sác chúc phước cho Gia-cốp và Ê-sau về những sự hậu đến.*

Trọng tâm: Như chúng ta đã biết, Đức Chúa Trời sẽ đãi chúng ta tùy theo lời Ngài đã nghe miệng chúng ta nói. Nhưng nếu chúng ta sử dụng trí khôn của xác thịt mà nói, thì chính chúng ta sẽ hạn chế giá trị của điều chúng ta nghĩ mình sẽ được, bởi vì cái gì sanh ra bởi xác thịt thì là xác thịt. Khi chúng ta nói bởi đức tin, nghĩa là chúng ta hiểu sự cai trị của Nước Đức Chúa Trời và chúng ta để linh hồn được cảm động, được dắt dẫn bởi Đức Thánh Linh mà nói (tức là khi linh hồn của người tin Chúa có sự sáng thật) theo sự hiểu biết của linh hồn đã được cảm động, thì sẽ được linh nghiệm bởi bất cứ điều gì hoặc nói, hoặc làm bởi đức tin thì sẽ được linh nghiệm, vì linh hồn sẽ hành động tùy theo sự hiểu biết thật, vì linh hồn chúng ta được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời, thì lời chúng ta nói ra đó là nói trong Đức Chúa Trời, thì sẽ được ứng nghiệm. Khi Y-sác chúc phước cho hai con trai của mình, thì người nói bởi linh hồn mình qua môi miệng của xác thịt, nghĩa là Đức Chúa Trời đã cảm động Y-sác để nói lời tiên tri cho hai con trai của mình, chứ không phải bởi trí khôn của xác thịt. Điều này có nghĩa là, khi chúng ta đã thật sự thuộc về Chúa, thì Đức Thánh Linh sẽ cảm động hoặc người này, hoặc người kia để hoặc làm, hoặc nói những sự liên quan đến điều Đức Thánh Linh đã định cho chúng ta nhận được. Hoặc Đức Thánh Linh sẽ cảm động linh hồn chúng ta để hoặc nói lời tiên tri, hoặc nói lời tri thức hoặc cho người này, hoặc cho người kia tùy theo sự đã định của Đức Thánh Linh. Cũng một lẽ đó, khi người tin Chúa lấy đức tin của mình mở miệng ra nói tiếng lạ, thì dù môi miệng người ta nói, nhưng môi miệng người đó đã được cai trị bởi linh hồn của mình và các lời đó được Đức Thánh Linh cai trị, nên còn được gọi là Đức Thánh Linh cầu thay, nghĩa là Đức Thánh Linh dắt dẫn linh hồn chúng ta cầu nguyện theo thánh ý của Ngài, vì chúng ta thuộc về Ngài, nên ma quỷ không thể hiểu được các lời được nói trong Đức Thánh Linh, mà chính người nói cũng không hiểu, vì trong Đức Thánh Linh mà người đó nói những lời mâu nhiệm. Nếu bạn không có đức tin để nói tiếng mới như Đức Chúa Jê-sus Christ đã hứa, thì bạn không thể nói lời của Lễ thật. Kinh-Thánh tham khảo: Ê-sai 28; Lu-ca 1; Mác 16; 1 Cô-rinh-tô 14;